

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနိ၂၃၃၇၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနိ၂၃၃၈

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မြတ်မွန်

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၅၀၀၀ ကျပ်

ပင်လယ်ဆီသို့

ပင်လယ်ဆီသို့ ၊ မြစ်ကျိုးအင်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၉၉ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ပင်လယ်ဆီသို့

မြစ်ကျိုးအင်း

ပင်လယ်ဆီသို့

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၉၂)

အမှာစာ

ပထမဆုံးဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ထွက်ပြီး၍ သုံးနှစ်ကျော်လေးနှစ်နီးပါးကြာမှ ဒုတိယမြောက်စာအုပ်အနေနှင့် **ပင်လယ်ဆီသို့** ဟု အမည်ပေးထားသော ယခုလုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်ကို ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်များက မနည်းမနောပါ။ စာရေးဖို့ စိတ်မပါသည့် အချိန်များစွာရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် တွေ့တွေ့ဝေဝေနှင့် လက်တွန့်နေရသည့် ကာလများလည်း ရှိခဲ့ပြန်သည်။ အများဖတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ၂၀၀၈ခုနှစ် ကာလခန့်မှစတင်ကာ blogပေါ်တွင် ဝတ္ထုတိုများကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကာလကတည်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရေးဖြစ်သည်မှာ ဝတ္ထုတိုများသာဖြစ်သည်။

ဘဝဖြစ်စဉ်များစွာ၊ မြင်တွေ့ခံစားသိများစွာ၊ စိတ်နှလုံးထိရှဖွယ် အဖြစ်အပျက်များစွာကို ဝတ္ထုတိုဘောင်ထဲထည့်သွင်းကာ စိတ်အတွေးဖြင့် ပုံဖော်သည်။ စကားလုံးများဖြင့် တည်ဆောက်သည်။

အတွေးနှင့်အရေးသည် အဖန်ဖန်ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်ထားသူလို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်တွေးပြီး ထိထိမိမိပုံဖော်ရသည့် ဝတ္ထုတိုပုံစံခွက်ထဲသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖော်ပြရမည့် လုံးချင်း

ဝတ္ထုရှည်ရေးသားခြင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးကွာလွန်းသည်ဟုထင်မိသည်။ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလမ်းပေါ် စလျှောက်မိသော်လည်း စာဖတ်သူများမှ ဝတ္ထုရှည်ကိုပါ မျှော်လင့်နေကြောင်း ပြန်သိလာရသည့်အခါ ကျွန်တော် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ စိတ်အတွေးဝင်ရသည်။

သို့သော်လည်း ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း ရေးရမည်ဟု တွေးမိလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်ရသည်။ ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းပီသအောင် ရေးနိုင်ပါ့မလားဆိုသည့်အတွေး အထပ်ထပ်ဝင်သည်။ ဖတ်ရှုသူအတွက် သူပေးလိုက်ရသည့် တန်ဖိုးရှိသော ငွေကြေးနှင့်အချိန်ကို ထိုက်တန်အောင် ပြန်ပေးနိုင်ပါ့မလားဆိုသည့် စိုးရွံ့မှုမျိုးဖြစ်သည်။

ထို စိုးရွံ့စိတ်ကြောင့် ဤစာမူ အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်စိတ်က အဆုံးမသတ်နိုင်သေး။ နေ့ရော ညပါ စာမူထဲက စာကြောင်းများကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။ စာဖတ်သူတစ်ယောက်၏ စိတ်နှလုံးသားထည့်ကာ တစ်ပိုဒ်ချင်းစီ တစ်ခန်းချင်းစီမှ လစ်ဟာကွက်များကို ပြန်ရှာသည်။ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်ရှိသော် ညအချိန်မတော်ဖြစ်နေလျှင်လည်း ချက်ချင်း ထပြင်သည်။

ရင်းနှီးလွန်းသော စာပေမောင်နှမ အနည်းငယ်ကို ဝေဖန်ခိုင်းသည်။ အဆင်ပြေပါသည်ဟုဆိုသော မှတ်ချက်ပေးလျှင် ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်။ လိုအပ်ချက်တွေရှိကြောင်းပြောသည့်အခါ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်။ တစ်ခန်းချင်းစီကို အသေးစိတ် ပြန်ပြင်ရေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် အင်မတန် စာရေးပျင်းသော်လည်း ဤစာအုပ်အပေါ်ထားသည့် စိတ်လေးနက်မှုသည် များပြားပါသည်။ စာဖတ်သူဘက်မှ ကုန်ဆုံးရမည့် တန်ဖိုးရှိသောအရာများအတွက် ဤစာအုပ်အပေါ် စိတ်ဖိအားဖြစ်ရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တွေးရင်းငေးရင်း အချိန်ကြာသွားခဲ့သလို၊ ခေတ်ကာလအရ စက္ကူရှားပါးခြင်း စသည့် အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံကြောင့် စာမူပြီး၍ နှစ်ဝက်ခန့်ကြာမှသာ ဤစာမူသည် ပုံနှိပ်စက်ပေါ် ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ပင်လယ်ဆီသို့. ဟုအမည်ပေးထားသော ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်ရေးနေကျဖြစ်သော၊ ရေးလေ့ရှိသော၊ ရေးချင်သော ၊ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်အကြောင်းအရာမျိုးမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ... ကျွန်တော် ရေးရ မည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ခရီးကို ဤစာအုပ်ဖြင့် ပထမဆုံး စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မြစ်တို့သည် ပင်လယ်ဆီသို့ စီးဝင်ကြကုန်၏”

လူငယ်တစ်ယောက်၏ နူးညံ့စွာဖြစ်တည်လာသည့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာ...

ကံကြမ္မာကို စီရင်ခွင့် မရှိဘဲ ရှောင်ဖယ်ပြေးခွင့်မရသည့် အလွမ်း နေ့ရက်များ ...

အရာရာကို အရှုံးမပေးချင်သော၊ ဆိုခဲ့စေမြဲစေဖြစ်သော စိတ်နှလုံး သား...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုသာ မြစ်ရေလိုမပြတ်တမ်း စီးဆင်းနိုင်ခဲ့လျှင် အဆုံးသတ် ပင်လယ်ဆီကို ရောက်ရမည်ဆိုသည့်ယုံကြည်မှု...

ထိုခံစားချက်များ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ကူးယှက်ပြီးသည့်နောက်..

အလွမ်းကိုမီးလိုလှုံရင်း စောင့်ဆိုင်းခြင်းကို သွေးနွေးစေခဲ့သည့် နေ့ရက်များစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်၊ လူငယ်သည် သူ၏ကျောပိုး အိတ်ကို ပြင်ဆင်လေသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုထည့်၏။ ဇွဲသတ္တိကို ဖြည့်တင်း၏။

ယုံကြည်ချက်ဖိနပ်ကို စီးနင်း၏။

ထို့နောက်

“အလွမ်းထက်ပိုဆိုးသည့် လောကမံမရှိ”

ဟူသော လမ်းပြမြေပုံကို စွဲကိုင်ကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိပ်ကမ်းများစွာကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူ၏ ပင်လယ်ဆီသို့ စီးဝင်ရန် မြစ်တစ်စင်း၏ ယုံကြည်ချက်

ဖြင့် ခရီးရှည်တစ်ခု ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုသည် ...

မြစ်တို့သည် ပင်လယ်ဆီသို့သာ စီးဝင်မည်ဟု ရိုးရှင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့ဖူးသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခရီးရှည်တစ်ခုအကြောင်းဖြစ်သည်။

စိတ်၊ ကိုယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ တောင့်တမှု၊ ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ခြင်းစသည့် ရောပြွန်းနေသော ခံစားချက်ပေါင်းစုံကို အစီအစဉ်တကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရသော လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့လျှောက်လှမ်းရာလမ်းမြင်ကွင်း ရှင်းလင်းပြတ်သားခဲ့လျှင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်ဖြစ်ပါမည်။

သူ့ဖြတ်သန်းရာလမ်း မှုန်ရီဝေဝါးခဲ့လျှင် စာရေးသူ၏ ရေးဖွဲ့ပုံလိုအပ်ချက်ကြောင့်သာဖြစ်ပါမည်။

ခင်မင်စွာဖြင့်

မြစ်ကျိုးအင်း

ပင်လယ်ပြင်ကို လမ်းလျှောက်သွားသူအတွက် အမှတ်တရစကား

ဒီစာအုပ်အတွက် ကိုမြစ် (ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း) က ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရစကားရေးခိုင်းတယ်။ အမှာစာမျိုးလည်းမဟုတ် ၊ သူ့ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး မြင်သမျှကို အမှတ်တရအနေနဲ့ ရေးခိုင်းတာမျိုး။ အဲ့ဒီတော့ ဒီစာရေးရတာက တလေးတပင်မရရှိဘဲ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီးရင် ဘီယာဆိုင်မှာ အဲ့ဒီဝတ္ထုအကြောင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်နေကုန် ပြောချင်ပြောနေတတ်ပေမဲ့ စာနဲ့ပေနဲ့ အတည်အခန့်ကြီး ရေးခိုင်းရင်တော့ စကားလုံးတွေက ဝါကျအဖြစ် ထွက်မလာတာက ခပ်များများ။ ဆိုတော့ဒီလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အမှတ်တရစာမျိုးရေးရတာကျတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေ ဆိုသလို။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က စာရေးကြတဲ့နေရာမှာ အင်မတန်ပျင်းကြတာချင်း တူတဲ့သူတွေ။ လောကကို ရှုမြင်ကြတာချင်း၊ စာပေအပေါ် ခံယူချက်သဘောထား အတော်နီးနီးစပ်စပ် တူကြသလို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ရေးပြီးဆိုရင်လည်း လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ချွဲကားရေးရမှာမျိုးကို အတော် ဝန်လေးကြတာချင်းလည်း တူကြတယ်။

ကိုမြစ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို အားလုံးနီးပါး ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါ

တယ်။ လုံးချင်းအနေနဲ့ကတော့ ‘ပင်လယ်ဆီသို့’ ဆိုတဲ့ ဒီဝတ္ထုက ပထမဆုံး။ သူ့ရဲ့ဝတ္ထုကို နှစ်ကြိမ်ဖတ်ပြီးမှ ဒီစာကိုရေးတာပါ။ နှစ်ကြိမ်ဆိုတာက ပထမအကြိမ်ဖတ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်း၊ ဒီဇာတ်ကောင်တွေဆိုပေမဲ့ ဒီဇာတ်ကွက်နဲ့ ဒီတင်ပြပုံမဟုတ်။ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ဖတ်တော့ ဝတ္ထု တည်ဆောက်ထားတဲ့ ပုံစံလေးက တစ်မျိုးဖြစ်သွားရဲ့။ အရင်ပုံစံမှာ ‘ပြော’ ခဲ့တာတွေကို အခုပုံစံကျတော့ မပြောဘဲနဲ့ ‘ပြ’ သွားတယ်။ အပြ တော်တော်စုံသွားတော့ ဝတ္ထုက အရင်ထက်ပိုပြီး ကြွတက်လာတာကတော့ သေချာတယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကနေ ဇာတ်ကြောင်းကို ‘ပြ’ သွားတာမျိုးရှိသလို၊ ဇာတ်ကွက်နဲ့ ဇာတ်ကောင်ကာရိုက်တာကို တပြိုင်တည်း ‘ပြ’ သွားတာမျိုးတွေလည်း တွေ့ရရဲ့။

ပထမအကြိမ် ကျွန်တော်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှ ထောက်ပြဝေဖန်တာမျိုးတွေ အထွေအထူးမလုပ်ခဲ့။ ဇာတ်လမ်းအခြေတည်ဆောက်ထားတဲ့နေရာက ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မှာမို့ ဘန်ကောက်ရဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ဒီထက်ပိုပြီး ပြပေးပါဆိုတဲ့တစ်ချက်ပဲ ပြောပြဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ရတဲ့အခါ ဝတ္ထုရဲ့ အသွားအလာ အခင်းအကျင်းက အတော်လေး ပြည့်စုံကောင်းမွန်သွားတယ်။ ‘ကျွန်တော်တစ်ခန်းချင်းဆီကို ပြန်ရေးဖြစ်တယ်’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်အတော် အံ့သြသွားတယ်။ စာရေးပျင်းသူလို့ ကျွန်တော်သတ်မှတ်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆီက အခုလို လုံးချင်းမျိုးကိုတောင် အစအဆုံး ပြန်ပြင်ရေးတယ်ဆိုတဲ့ အားထုတ်မှုကိုတော့ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူရဲ့ ပထမဆုံးလုံးချင်းအပေါ်ထားတဲ့ လေးနက်မှုကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။

‘ပင်လယ်ဆီသို့’ ဝတ္ထုရဲ့ အဓိကအကြောင်းက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရယ်၊ သူနဲ့ ဆက်စပ်သက်ဆိုင်တဲ့ လူငယ် လူလတ်လူတချို့ရယ်ဟာ အဓိမြေကို စွန့်ခွာပြီး ထိုင်ဝမ်ဆိုတဲ့ ကျွန်းနိုင်ငံလေးဆီကို တက်ကုန်ဖွင့်ပြီး ရွက်လွှင့်ကြမဲ့ အခြေအနေတွေကို ရေးခြယ်သီကုံးပြထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ထိုင်ဝမ်သံရုံးမရှိတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားလေးတွေဆိုတော့ သံရုံးရှိရာ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့မှာ ယာယီနေထိုင်ရင်း ၊ ဗီဇာကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း၊ မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲများစွာနဲ့ လောကဓံ အတက်အကျ တွေကြားမှာ ကူးခတ်ခဲ့ကြရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသား လူတစ်စု။ အဲ့ဒီလူတစ်စုမှာ

ဇာတ်စုံ ၊ စရိုက်စုံ ၊ ကာရိုက်တာစုံ။

ဝတ္ထုမှာ ‘ထက်ပိုင်’ ဆိုတဲ့ အဓိကဇာတ်ဆောင်ကို ဝိုင်းဝန်းပုံပိုးပေးကြတဲ့ အခြားဇာတ်ကောင်တွေ ဇာတ်ကွက်တွေ အများကြီးနဲ့ ဝတ္ထုကို ချိတ်ဆက်ထားပေမဲ့ ဝတ္ထုရဲ့ မြုပ်ထားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတချို့၊ ဖွက်ထားသင့်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တချို့ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စကားဦးမသန်းချင်တာကြောင့် ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို ဒီနေရာမှာ မပြောလိုပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင် ထက်ပိုင်ကိုတော့ စာဖတ်သူအတွက် ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းမိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ ထက်ပိုင်က အသက် ၂၄ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်။ သူ့မှာ အတန်အသင့်ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစု စီးပွားရေး၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စပ်တူဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အသေးစား၊ အစရှိသဖြင့် ပြောရရင် သောင်သောင်သာသာရှိတဲ့ နောက်ခံအခြေ အနေကနေ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံကိုရောက်ဖို့ သူ့ကို တွန်းပို့သွားတဲ့အရာက သူ့ရဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက သူ့ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရာ ‘မိုး’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်က အဓိကဇာတ်ပို့ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာက ‘မိုး’ ကို နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်ကွက် နည်းနည်း၊ အကြောင်းအရာနည်းနည်းနဲ့ပဲ ပြခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုရဲ့အသွားအလာက မိုးဆီကို ဦးတည်နေပေမဲ့ မိုးကိုတော့ ဇာတ်ကွက်တွေအများကြီးနဲ့ မပြထားပါဘူး။ မိုးဆီကို ဇာတ်ကောင် ရောက်၊ မရောက်ကိုသာ စာဖတ်သူ စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ဘန်ကောက်ကပြကွက်တွေ၊ ခရီးစဉ်တလျှောက်က ပြကွက်တွေနဲ့ ဖမ်းစားထားတယ်လို့ဆိုရမှာပါ။

ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး မြင်သလောက်ပြန်ပြောရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အမှတ်တရ စကားက ရပ်သင့်ပြီလို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စကားလေးမရပ်ခင် ဝတ္ထုဖတ်အပြီး ကျွန်တော်တွေ့မိသွားတဲ့ အတွေးလေးတစ်ခုကို မေးခွန်းလေးတစ်ခုအနေနဲ့ ကိုမြစ်ကို မေးကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။

ရုရှားဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ချက်ကော့ပြောတဲ့စကားတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုရဲ့အစပိုင်းမှာ နံရံမှာ သေနတ်တစ်လက်ချိတ်ဆွဲထားတာကို ပြခဲ့ပြီးရင် ဝတ္ထုရဲ့အဆုံးသတ်တစ်နေရာရာမှာ အဲ့ဒီသေနတ်ကို ပစ်ဖောက်ခြင်းအခန်းက ပါကို ပါရပါမယ်တဲ့။

အခု ‘ပင်လယ်ဆီသို့’ ဝတ္ထုမှာလည်း အဓိကဇာတ်ကောင် ထက်ပိုင်ဟာ သူတို့လိုပဲ ထိုင်ဝမ်ကိုလိုက်မဲ့ စည်သူဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို ဘန်ကောက်မှာ

ချိတ်ဆက်မိတဲ့အခါ စည်သူတင်မက၊ စည်သူ့အတွက် ဘန်ကောက်အထိ ခဏလိုက်နေပေးတဲ့ စည်သူ့မိန်းမနဲ့ပါ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ စည်သူ့မိန်းမက ဖဲချပ်ကလေးတွေနဲ့ ဗေဒင်ကြည့်ရတဲ့ တဲရောဗေဒင်ကို လေ့လာတတ်ကျွမ်း နားလည်ထားသူပါ။

တစ်ညမှာ စည်သူ့မိန်းမက ထက်ပိုင်အတွက် တဲရောကြည့်ပေးတဲ့ အခန်း ပါ ပါတယ်။ အဲ့ဒီအခါ တဲရောဖဲချပ်လေးတွေရဲ့အဆိုအရ ထက်ပိုင်ကို ‘သေဆုံးခြင်း သို့မဟုတ် မရဏနိုင်ငံ’လို့ပဲ ပြနေပါသတဲ့။ ရည်ရွယ်တာတွေ လွဲချော်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဟောလေးကို စာရေးဆရာက ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ခဲ့ တယ်။ အဲ့ဒီအခန်းကို ဖတ်မိတဲ့အခါ ဝတ္ထုဖတ်ရင်း ထက်ပိုင်တို့တစ်စုဟာ ထိုင်ဝမ်ကို ရောက်မှရောက်ပုံ၊ မလားဆိုတဲ့အတွေးမျိုး ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့။

အဲ့ဒီအခန်းကိုသာ စာရေးသူက မတော်တဆ ထည့်ရေးတာမျိုးမဟုတ် ဘဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ ထည့်ရေးတာမျိုးဆိုရင်။ ချက်ကော့အဆိုအရ ဆိုရင်တော့ မြစ်ကျိုးအင်းရဲ့ ‘ပင်လယ်ဆီသို့’ ဝတ္ထုက မပြီးသေးဘဲ နောက်ထက် ထပ်ပြစရာတွေ ရှိနေဦးမလား။ ‘ပင်လယ်ဆီသို့’ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ရှိလာဦးမလားလို့ အတွေးတစ်ခု ရလိုက်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်အတွေး သက်သက်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ညီငယ် မြစ်ကျိုးအင်း စာရေးမပျင်းဘဲ ဒီထက်ပိုပြီး လုံးချင်းများစွာ ဆက်လက်ဖန်တီးနိုင်ပါစေ။

ဆန္ဒပြုလျက်

မင်းဝေဟင်
(၂၄.၈.၂၀၂၂)

‘ မြစ်တွေရဲ့အဆုံးသတ်ဟာ ပင်လယ်ဆီမှာလို့
ယုံကြည်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ခရီးတစ်ခု ထွက်ခဲ့ပါတယ် ... ’

အခန်း (၁)

၂ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၅ ခုနှစ်

လမ်းမထက်မှာ လူတွေ တဖြည်းဖြည်း ကျပါးသွားပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တိတ်ဆိတ်စပြုလာပြီ။ ဘေးဆိုင်က ဖွင့်ထားတဲ့ မြန်မာဇာတ်ကားပြီးသွားတာကြောင့်လည်း ဆူညံသံတွေ လျော့သွားတာပါတယ်။ အခုမှပဲ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဆိုင်က ဖွင့်ထားတဲ့သီချင်းသံကို အာရုံစိုက်နိုင်တော့တယ်။ စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ ချစ်သူလမ်းကြား သီချင်းသံက ခပ်တိုးတိုး ပျံ့လွင့်နေလေရဲ့။ ကျောမှိုနောက်တန်းကို မှီထားရင်း ကျွန်တော် လမ်းမဘက်ကို ကြည့်နေမိတယ်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ထောင်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဘေးတိုက် ခပ်စောင်းစောင်း မြင်နေရတယ်။ ကြယ်ညီနောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုတဲ့ စာသားတွေဟာ ခြောက်ပေအမြင့်ရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအတွင်းထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ မီးရောင်ကြောင့် အဝေးကတောင် မြင်နိုင်တဲ့ ဒီဆိုင်ရဲ့အမှတ်တံဆိပ်ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် သပြေခက်တွေချည်ပြီး စိုက်ထူထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် အသစ်စက်စက်ပါ။

ကြယ်ညီနောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ ဒလမြို့ ကမ်းနားဆိပ်နားမှာ ဖွင့်ထားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပုံစံနဲ့ အတူနိုင်ဆုံး ဖန်တီးထားတဲ့ လက်ဖက်

ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အဖြစ် လူငယ်တွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်ပေါ့လေ။ အပြင်အဆင်ပိုင်းကို တခြားဆိုင်တွေနဲ့မတူဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ စံလင်းနှစ်ယောက် သား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပုံဖော်ခဲ့ကြ၊ တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာ။

ဆိုင်ခန်းရဲ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ရေမြောင်းကျယ်ကြီးကို ဝရန်တာလို ခွဆောက်ထားပြီး ဆိုင်ရှေ့ပိုင်းအဖြစ် ဖန်တီးတယ်။ လမ်းမဘေးနားမြေပြင်နဲ့ ဆိုင်ဆီရောက်ဖို့ ကျော်ဖြတ်ရတဲ့ ရေမြောင်းကူး တံတားလေးကို ခုံးတံတား ပုံစံလေး ဆောက်ခိုင်းထားတယ်။ တံတားလက်တန်းကို ဘေးဆိုင်တွေနဲ့ ပုံစံ မတူအောင်လို့ ဝါးပိုးဝါးကြီးတွေကို ကွေးပြီး လက်တန်းလုပ်ထားတယ်။

အဲဒီဝါးပိုးဝါးတွေရဖို့ ကွမ်းခြံကုန်းဘက်အထိ သွားဝယ်ပြီး ကားငှား သယ်ခဲ့ရတာ။ ဆိုင်အရှေ့ဘက် ထောင့်လေးထောင့်မှာ ရောင်စုံမီးချောင်းတွေ တစ်ချောင်းစီ ဖွင့်ထားတယ်။ ခပ်ဝေးဝေးက ကြည့်ရုံနဲ့ကို ဆိုင်က လင်းလင်း ကျင်းကျင်း မဖြစ်နေဘဲ ညရဲ့အရသာအတိုင်း ရီရီဝေဝ အရသာကို ခံစားစေ ချင်လို့ သေသေချာချာ ဖန်တီးထားခဲ့ကြတာ။ စိတ်ကူးတွေ အိပ်မက်တွေကို အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပုံဖော်ကြိုးစားထားတဲ့ ဆိုင်လေးပေါ့။

အမြင်အာရုံတင်မဟုတ်ဘဲ အကြားအာရုံအတွက်လည်း မနက် အာရုံချိန်ကနေ နေ့လယ် ညနေ ညဦး ညနှောင်းပိုင်းအထိ လိုက်ဖက်မယ့် သီချင်းသံကိုဖွင့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရတဲ့ အရသာစစ်စစ်ကို အပြည့်ပေး နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်က အထိ ရော့ခ်သီချင်းသံတွေနဲ့ ဆူညံနေခဲ့သေးတယ်။ အခုတော့ ည ကိုးနာရီကျော် လာခဲ့ပြီ။ စိုင်းထီးဆိုင် အလှည့်ပေါ့လေ။

ဆိုင်ထိုင်သူတချို့ မထသေးဘဲ သီချင်းသံမှာ ငြိမ့်နေကြတုန်း ရှိသေးတယ်။

“ချစ်သူလမ်းကြားလေးမှာ တွေ့နိုး
ချစ်သူလမ်းကြားလေးမှာ တွေ့လိမ့်နိုးနဲ့...”

စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ အသံချို့ချို့လေးနဲ့ ဒီသီချင်းက အခုချိန်မှာ ကျွန်တော် နားထောင်ရတာ အင်မတန် ကောင်းလွန်းနေတယ်။ ပျောက်နေတဲ့ ချစ်သူကို တွေ့ နိုး... တွေ့လိမ့်နိုး...တဲ့လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ ရှာနိုင်ရင် တွေ့မှာပေါ့လေ။ ပျောက်နေတာမဟုတ်ဘဲ ဝေးကွာနေတာဆိုရင် တွေ့ဆုံခွင့် ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူးလေ။ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ပေါ့။

ပင်လယ်ဆီသို့

“ထက်ပိုင် ပင်ပန်းနေပြီလား”

မေးခွန်းနဲ့အတူ စံလင်းက ကျွန်တော့်ရှေ့က ခွေးခြေခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကိုယ်တိုင် ဝင်ဖျော်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးနဲ့။

“မင်း သောက်မလား ငါသွားဖျော်ပေးမယ်”

“မင်း စာရင်းတွေ လုပ်နေတာလား”

သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ကျွန်တော် မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။

“အေး အခုပဲ လုပ်ပြီးပြီ၊ မင်းကလည်း စာရင်းကို တစ်ချက်တောင် ဝင်မကြည့်ဘူး”

“ငါ ကြည့်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း လုပ်နေပြီပဲ၊ ငါက ရောင်းအားတက် မတက်ပဲ ကြည့်ရုံပါပဲ”

“ရောင်းအားကတော့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာတယ်၊ ဆိုင်သစ်အနေနဲ့ ဒီအရှိန်ဆိုရင် မဆိုးဘူးကွ၊ နောက်ထပ် ထပ်ချဲ့ရမှာတွေ ငါစဉ်းစားနေတာ။ မင်းနဲ့လည်း တိုင်ပင်ရဦးမယ်”

တက်ကြွနေတဲ့ စံလင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ကြယ်ညီနောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကျွန်တော်နဲ့ စံလင်း နှစ်ယောက် စပ်တူဖွင့်ထားကြတာ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်တုန်းက ခင်သွားကြတဲ့သူတွေပေါ့။ ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိကြတာမို့ အလုပ်တစ်ခု အတူတွဲလုပ်ဖို့အထိ တိုင်ပင်ကြရင်း စံလင်းရဲ့ နေရပ် ဒလမြို့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာဖွင့်ဖြစ်သွားတာ။ သူ့နေရပ်မှာ ဖွင့်ဖြစ်တဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တာကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ စံလင်းကလည်း တော်တော်ကို တက်ကြွနေရှာတာ။ မနက်ဆိုလည်း အဖျော်ဆရာထက်အရင်ထပြီး ဆိုင်တံခါးဖွင့်တာသူပဲ။ စားပွဲထိုးလေးတွေနဲ့အတူ ခုံတွေစီ နေရာတွေချတာလည်း ဒီကောင်ပဲ။

သူတက်ကြွနေတာမြင်လေ ကျွန်တော့်မှာ ဖွင့်ပြောရမယ့်ကိစ္စကို စကားစဖို့ တွန့်ဆုတ်လေနဲ့ ပြောပြဖို့ ကြံစည်နေတာ အခုဆို ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့က ဇန်နဝါရီ နှစ်ရက်နေ့ ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဖွင့်မပြောလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်သစ်ကူးညကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းစေချင်လို့ ထုတ်မပြောဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီညက စံလင်းကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမယ့် ညဖြစ်နေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ဆိုင်ရှေ့ဘက် ထောင့်လေးမှာ ထိုင်ရင်း အတွေးထဲမှာ မကြာမကြာစီထားဖြစ်တဲ့ စကားစုကို ပြန်စဉ်းစားနေချိန် ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ဒီကောင်ရောက်လာတယ်။ သူ မလာလည်း ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ရမှာပါပဲ။

“စံလင်း မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“အေး ပြောလေ၊ မင်း ဘာစိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းကို ပြောဖို့ ငါတွန့်ဆုတ်နေတာ ကြာပြီ၊ ထုတ်မပြောရက်တာ”

“ဘာလဲဟ သတင်းကောင်းလား သတင်းဆိုးလား”

“မင်းအတွက် သတင်းကောင်းတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ သတင်းဆိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မင်း ဟာကလည်း ဘာကြီးလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြောကွာ၊ ပွဲနဲ့မနေနဲ့”

သူ့ကိုပြောပြဖို့ စကားစုက တိုတိုလေးပေမဲ့ ကျွန်တော့်နှုတ်က အလွယ်တကူ မထွက်လာဘူး။ ဒီကောင် တက်ကြွနေတာကို ရိုက်ချိုးမိမှာ စိတ်ပူနေမိတာ။ မပြောလို့ မဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ပြီး အားယူလိုက်တယ်။

“ငါ လာမယ့် ဆယ်ရက်နေ့ နိုင်ငံခြားထွက်ရတော့မယ်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ စံလင်း သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည် ခွက်လေးကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခဏ ကြောင်ငေးကြည့်နေတယ်။

“ဘာလဲ၊ မင်းပြောတာ ငါ သဘောမပေါက်ဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံခြားကို ထွက်ရမှာလဲ၊ နောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးသူငယ်ချင်း ငါ အတည်ပြောတာ၊ ငါလည်း တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“ဟာ...ကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဆိုင်ကဖွင့်တာ အခုမှ တစ်လ တောင် မပြည့်သေးဘူးလေ၊ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

စံလင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ စိတ်ရှုပ်သွားပုံကို ကျွန်တော် စိတ် မသက်မသာ ငေးနေမိတယ်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာလဲဆိုတာ ငါ သေချာရှင်းပြမယ်။ ငါရှင်းပြပြီး ရင် မင်းနားလည်သွားမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောကွာ”

စားပွဲခုံပေါ် လက်တင်ပြီး မျက်နှာသေနဲ့ ဒီကောင် ငြိမ်သွားတယ်။

ပင်လယ်ဆီသို့

“ငါတို့ ဒီဆိုင် ဖွင့်ပွဲမလုပ်ခင် သုံးရက်အလိုမှာ ငါ့ဆီကို ဖုန်းတစ်ခု လာတယ်။ ဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတော့ မိုး ဆက်တာ”

“မင်းနဲ့ မင်းဆော်နဲ့က ပြတ်နေပြီဆို”

မိုးနဲ့ကျွန်တော် ငါးလလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာကို ဒီကောင်က သိထားလို့ ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ထောက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူငါ့ဆီ မဆက်သွယ်တာ ကြာလှပြီလေ။ မင်းကို တောင် ပြောပြသေးတာပဲ၊ အဲဒီနေ့ကမှ ငါ့ဆီ သူဆက်လာတာ”

“ထားကွာ၊ ဆက်လာတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူက ငါ့ကို ပြောတယ်၊ သူ့ဆီ လိုက်လာမလားတဲ့၊ လာမယ်ဆိုရင် အခု နည်းလမ်းရပြီတဲ့၊ ငါ့မှာ ရွေးစရာမရှိဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းငါ့ကို နား လည်ပေးပါ၊ သူနဲ့ငါရဲ့ အကြောင်းလည်း မင်း အများကြီး သိထားတာပဲ။ ငါနှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်မျှော်ရှာဖွေခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အရေးကွာ၊ မင်း အသိဆုံးပါ”

စံလင်းဆီက စကားထောက်ပေးသံတောင် မထွက်လာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ သူနားလည်တဲ့အထိ ပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

“သူ ဖုန်းဆက်တဲ့နေ့က ငါတို့ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး သလောက်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးကွာ၊ ဘာကိုရွေးရမလဲ၊ ငါ တကယ်ကို စိတ်ရှုပ်သွားရတာ၊ နောက် သုံးရက်ဆို ငါတို့ဆိုင်ဖွင့်ပြီလေ။ ငါအဲဒီညက အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား သူ့ဆီလိုက်ဖို့ပဲ အဖြေထွက်တယ်။ ငွေကြေးပိုရလို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို သစ္စာဖောက်ရတဲ့အထိ ငွေမမက်ဘူး။ ငါမက်မောတာက သူနဲ့ ပြန်ဆုံရမယ့် ဘဝကွာ၊ မင်း သွေးအေးအေးစဉ်းစားရင် အဲဒီခံစားချက်ကို နားလည်သွားမှာ”

ကျွန်တော် ပြောတာ ခဏနားလိုက်တယ်။ စံလင်းအတွက် သုံးသပ် ချိန်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။

“မင်းနေရာကကြည့်ရင် မင်းရွေးချယ်တာ မမှားပါဘူး”

“မင်းနားလည်ပေးတာ ငါသိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွာ ငါ့နေရာ တော်တော် ဖီလ်းဖြစ်ရတယ်ကွာ၊ ငါတို့ စိတ်ကူးတွေ အိပ်မက်တွေအတွက် ငါ့မှာပျော်နေတာကွ၊ ဆိုင်ကို ဘယ်လို တိုးချဲ့မယ်၊ ဘာတွေ ထပ်ထည့်မယ်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး ငါတွေးနေတာ။ အခုတော့ အလကားဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးစံလင်း၊ အလကားမဖြစ်ဘူး၊ မင်း ဒီအရှိန်အတိုင်း

ဆက်လုပ်သွားရမှာပဲ။ ငါမရှိတာဟာ လူတစ်ယောက်မရှိတာပဲလို့ မင်းသဘောထားပြီး တခြားကူမယ့်သူနဲ့ ပြန်ဖြည့်ဖို့ ငါတို့စီစဉ်ရမှာ။ ငါဒီမှာ မရှိလည်း ဟိုကနေ မင်းကို အမြဲဆက်သွယ်နေမှာလေ။ အခုငါထည့်ထားတဲ့ ငွေကြေးလည်း မင်းစိတ်ကြိုက်ပဲ စီမံခန့်ခွဲပါ။ ငါပြန်မယူဘူး”

“ငွေကြေးကိစ္စက ငါ့ခေါင်းထဲမရှိပါဘူး။ နှစ်ယောက်အတူ လုပ်ခဲ့ကြပြီးမှ ချက်ချင်းကြီး ဘက်ပဲ့သွားလို့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အခု မတွေးနိုင်တော့တာပါ”

“ငါနားလည်တယ် မင်းဒီထက်တောင် တုံ့ပြန်မလားလို့ ငါ ကြုံတွေးထားတာ။ မင်း ငါ့ကို နားလည်ပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“မင်းရဲ့ အချစ်ရေးကို ငါသိနေလို့ နားလည်ပေးတာပါ။ ဒါထက်မင်း ဘယ်နေ့ ထွက်ရမှာလဲ”

“ဒီလ ဆယ်ရက်နေ့ ဘန်ကောက်ကို အရင်ထွက်ရမယ်။ အဲဒီကနေမှ ထိုင်ဝမ်ကို ထွက်ရမှာ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ စံလင်းဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို သေသေချာချာလုပ်ကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်ကစပြီး စွန့်ခွာရတာမို့ အားနာဝမ်းနည်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း မိုးဆိုတာ ကျွန်တော် ညအိပ်နေရင်း လှုပ်နှိုးမေးရင်တောင် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးပါဆုံးသူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ထုတ်ပြောမိမယ့်သူပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းလေး ခဏတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ပြင်ဘက် လမ်းမထက်ကို ငေးနေရင်း မိုးဆီက လပေါင်းများစွာ မဆက်သွယ်လာတာကြာပြီးမှ ပထမဆုံး ဖုန်းပြန်ဆက်လာတဲ့ မနက်ခင်းကို တွေးမိသွားတယ်။

တည်ငြိမ်စပြုတဲ့ ရေပြင်ကို လှုပ်ခတ်စေမယ့် မနက်ခင်းပေါ့လေ။

အခန်း (၂)

ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၀၄

အိမ်ရှေ့လမ်းမထက်မှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေကို ငေးနေပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွေးတွေက တစ်နေရာဆီကို လွင့်ဝဲနေတယ်။ ခြံထဲက ပိတောက်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းပတ်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ခုံဝိုင်းလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေတာပါ။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှိတယ်။ အိမ်မှာ ရှိရမယ့်အခြေအနေမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာ ဖွင့်တော့မယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်နေရတဲ့ အချိန်ပေါ့လေ။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဆိုင်မှာရှိနေသင့်လျက်နဲ့ ရှိမနေဘဲ ခြံထဲက ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်ရင်း ခြံရှေ့လမ်းမက ဖြတ်သွားသမျှ ကား၊ ဆိုင်ကယ်တွေကို လျှောက်ငေးနေမိတာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းရှိပါတယ်။ တကယ်က ကားဆိုင်ကယ်တွေကို ငေးနေတာမဟုတ်ဘဲ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း အိမ်ရှေ့ခြံ ဖုန်းဆိုင်က ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မပြတ်တမ်း ငေးနေတာ ပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော့်ကြားကို ဆိုင်ကယ်တွေ ဖြတ်ဖြတ်သွားကြတော့ အဲဒါတွေ ကိုပါ ငေးမိသလိုဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့ခြံက စတိုးဆိုင်လေးနဲ့အတူ ဖုန်းဆိုင်ပါတဲ့ဖွင့်ထား

တယ်။ မြို့တွင်း/နယ်ဝေးဖုန်းပြောနိုင်သည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေးအောက်မှာ ကြိုးဖုန်းအဖြူရောင်ကလေးကို အဝတ်ပါးလေးအုပ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့စားပွဲလေးပေါ် တင်ထားတယ်။ ဘေးမှာလည်း ကော်ထိုင်ခုံနှစ်လုံး ချထားတယ်။ ထိုင် ခုံတစ် လုံးမှာ ဆိုင်ရှင်အစ်မ ထိုင်နေတယ်။ နောက်တစ်လုံးကတော့ ဖုန်းလာပြောသူ အတွက်ပေါ့လေ။ လက်က နာရီကိုကြည့်မိတော့ မနက်ကိုးနာရီကို ကျော်သွား တာ နည်းနည်းကြာပြီ။

မနေ့ညက အိမ်ရှေ့ဖုန်းဆိုင်က လာအကြောင်းကြားတယ်။ “မနက် ဖြန် မနက်ကိုးနာရီ နိုင်ငံခြားက ဖုန်းလာမယ် ကိုထက်ပိုင် စောင့်နေပေးပါတဲ့” ဆိုပြီး အိမ်ကိုလာပြောထားတော့ ကျွန်တော်ဟာ သံမဏိကြိုးနဲ့ ချည်တာ ထက်မြဲတဲ့ ချည်နှောင်မှုမျိုးနဲ့ ဘယ်အရပ်ကိုမှ မခွာဝံ့ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မိုးဆီက ဖုန်းမှန်းသိလို့ တခြားဘယ်အရာမှ အရေးမကြီးတော့ဘဲ ထိုင်စောင့်နေ မိတာ။ ကျွန်တော့်ဆီ နိုင်ငံရပ်ခြားဖုန်းလာစရာဆိုလို့လည်း မိုးပဲရှိတာပါ။

ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့နေရာနဲ့ ဖုန်းဆိုင်က လမ်းမလေးပဲ ခြားထားတော့ ဖုန်းသံမြည်လာလို့ ဆိုင်ရှင်အစ်မကိုင်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မိသွားတာ အခါခါပဲ။ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရင်း ကျွန်တော် တို့ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထလာမယ်ဟန်ပြင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဆင့် သင့်ထွက်နိုင်အောင် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိအချိန်ထိတော့ မြည် လာသမျှ ဖုန်းသံက ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖုန်းသံမမြည်လာနိုင်သေးတော့ ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက အတိုင်းပဲ စိတ်မော့စွာနဲ့ စက္ကန့်တွေကို ဖြတ်သန်းနေရတယ်။

အသက်အရွယ် အချိန်ကာလ ရာသီဥတု လောကဓံ အတက်အကျ တွေက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းလဲစေ ရင့်ကျက်စေတယ်ဆိုရင်တောင် လိုက်ပါ ကြီးထွားလို့မရဘဲ တစ်ခုခုဆို တဆတ်ဆတ်ခါတတ်တဲ့ နှလုံးသားရဲ့ အကန့် တကန့်ကတော့ ကျန်နေတုန်းပါပဲ။ အတိအကျဆိုရရင် မိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစကားမျိုး အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေဆို ကျွန်တော်ဟာ မရင့်ကျက်နိုင်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေဆဲပါပဲ။ အခုလည်း လမ်းတစ်ဖက်ခြား ဖုန်းဆိုင်က ဖုန်းသံမြည် လာတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစေပါတယ်။

ကျွန်တော့်နဲ့ မိုးက ချစ်သူတွေလို့ တံဆိပ်ကပ်ထားပေမဲ့ အတူရှိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေထက် ဝေးနေရတဲ့ အချိန်တွေက အဆပေါင်းများစွာ ပိုပါတယ်။ ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာပဲ မိုးဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ။

ပင်လယ်ဆီသို့

အခုဆို ချစ်သူသက်တမ်း ခြောက်နှစ်ကျော်မှာ ဝေးကွာချိန်က ငါးနှစ်ကျော်လာ ခဲ့ပြီ။ ဝေးကွာချိန်တွေအတွင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပါပဲ။

ကျွန်တော်က ခံစားရသမျှကို စာစီပြီး အလွမ်းတွေကို ဖြန့်ဖြန့်ကျဲကျဲ ရေးတယ်။ လွမ်းဆွတ်နာကျင်မှုတွေကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ကဗျာဖွဲ့ပြီး မိုးရောက်နေတဲ့နိုင်ငံကို တစ်ပတ်တစ်စောင်နှုန်းနဲ့ စာပို့တယ်။ မိုးဆီက နှစ်ပတ် တစ်ကြိမ်နှုန်း စာပြန်ပို့တယ်။ တစ်လနှစ်ကြိမ်နှုန်း ဖုန်းခေါ်ပေးတယ်။ ဝေးကွာချိန် နှစ်ပေါင်းများစွာကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလတာအထိပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလကနေစပြီး မိုးဆီက စာအလာကျသွားတယ်။ ဖုန်းမလာ တော့ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း စာပို့တာတွေ လျှော့ချပေးလိုက် တယ်။ အားနေချိန်တိုင်း သူ့ဆီကို စာရေးတတ်တဲ့ အလေ့အထကို လျှော့ချလိုက် တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တင်းတင်းဆွဲခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို တစ်ဖက် သတ် မဆွဲထားချင်တော့တာလည်းပါတယ်။ လူငယ်ဘဝရဲ့ အချိန်အခါကောင်း ကို အလွမ်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာသနားတာကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့အဆက်အသွယ် နည်းသွားတာ လဲလို့ ကျွန်တော် မမေးချင်တော့ဘူး။

နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ပြီးရင်း စောင့်ခဲ့ရသူမို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း မောပန်းစပြုနေခဲ့ပြီ။ စိတ်မှန်းနဲ့သာ ဆုပ်ကိုင်ထားရတဲ့လက်တွေ အား လျော့လာပြီ ထင်ပါရဲ့လို့သာ တွေးပြီး ဖြေသိမ့်နေခဲ့တယ်။ မိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိတ်တွေကို လျှော့ချတယ်။ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်လာပြီးမှ စာပြန်တော့ မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာစပြုနေပြီ လို့ ထင်မြင်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စပြီးတည်ဆောက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ အချိန်ရောက်မှ အခုလို မိုးက ဖုန်းပြန်ခေါ်လာတယ်။

ဟိုးအရင်ကဆို အခုလို ဖုန်းစောင့်နေချိန်မျိုးဆို ပြောမယ့်စကားတွေ စီနေဖြစ်တယ်။ လွမ်းရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ဖြတ်သန်းဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ မေးရမယ့်အကြောင်းတွေကို ဖုန်းပြောချိန် အချိန်အတန့်လေးအတွင်းမှာ မကျန်ခဲ့ဖို့ ကြံတွေးနေလေ့ရှိတယ်။ မိုးဆီက ဖုန်းတစ်ခါလာရင် မိနစ်နှစ်ဆယ် လောက်ပဲ ပြောချိန်ရတာပါ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်စာဖုန်းကတ်တစ်ကတ်ကို သူ့အလုပ် ချိန် နှစ်နာရီစာလောက်နဲ့ လဲလှယ်ထားရတာဆိုတော့ အချိန်တွေမလေလွင့်ဖို့

ပြောရမယ့်အကြောင်းအရာမှန်သမျှ ကြိုတွေးထားရတာပဲလေ။ အခုတော့ အဲဒါတွေလည်း မတွေးဖြစ်တော့ဘူး။ လန့်ချီပြီး အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားသူ ဆီက ဘာစကားမျိုး ကြားနိုင်မလဲဆိုတာ ညကတည်းက လျှောက်တွေးကြည့်မိ တယ်။

အကောင်းဆုံးတွေ တွေးကြည့်မိတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေနည်းလွန်းပေမဲ့ သူပြန်လာတော့မယ်လို့ ပြောမလား စိတ်ကူးယဉ်မိသွားတဲ့အခါ ရင်ကထိတ်ခနဲ ကို တဒင်္ဂလေးပျော်ရွှင်သွားမိသေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဆိုးဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဝေးရောက် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးကို ရပ်တန့်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြဖို့ ပြောမလား တွေးမိပြန်တယ်။ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့က လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခေတ်မီမြို့ပြပေါ်က ချစ်သူ ဆီကို တွဲခဲ့ကြတဲ့လက်တွေ့မြဲနေဖို့ ရင်ခွင်တွေ မအေးစက်သွားဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ ပြီးပြီပဲ။ အလွမ်းဇာတ်ကို ရပ်တန့်ဖြစ်ကြရင်တောင် လုံလောက်အောင် ရပ်တည်ပေးခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြေသာဖို့ ကြိုပြင်ဆင်ထားတယ်။

ဒါမှမဟုတ် ဟိုအရင်ကလိုပဲ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ ဆက်ချစ်သွားကြ မလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလတာမှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုးနဲ့ အေးစက်မှုတချို့ကို မေ့လျော့ပြီး အရင်အတိုင်း ပြန်ဆက်ဆံဖြစ်ကြမလား။ အဲဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ရွှင်မှာပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရင်း၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ဆွဲဆန့်ရင်း၊ အလွမ်းဇာတ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း ပြန်ဆုံကြမယ့်နေ့အထိ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်မျှော်နေမှာပေါ့လေ။

တကယ်ဆိုရင် မိုးမဆက်သွယ်လာတဲ့ လအပိုင်းအခြားမှာ ကျွန်တော် ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြင်ဆင်ဖို့ အများကြီးတွေးတော ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မဆက်သွယ်တာကြာနေပြီးမှ အခုပြန်ဆက်သွယ်လာချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံယူချက်ကို ပြောင်းလဲဖို့ အားထုတ်စပြုနေတဲ့အချိန်ပါ။ ဝေးကွာ ခြင်းကို နှစ်နဲ့ချီပြီး မာန်တင်းတောင့်ခံထားခဲ့သမျှကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်လျှော့ ထားလိုက်တဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လူငယ်ဘဝရဲ့ အတောက်ပဆုံး အချိန်ကာလတွေ အလဟဿ ကုန်နေခဲ့ပြီလို့ ပြန်သုံးသပ်ပြီးခါစ အချိန်လည်း ဖြစ်နေတယ်။

လေးငါးခြောက်နှစ်စာ အလွမ်းထဲမှာ တဝဲလည်လည် ပိတ်မိနေရင်းနဲ့ အခုဆို ကျွန်တော့်အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ခါနီးဖြစ်လာပြီ။ အမျိုး သမီးလေး တစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော့်စိတ် နှလုံးသားတွေ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့

ပင်လယ်ဆီသို့

တာ အချိန်တော်တော် များသွားပြီးပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ဆီက ဖုန်းမဆက်လာတော့ ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်လျော့ချထား လိုက်တော့တာ။ ငါတို့ဇာတ် လမ်းပြီးပြီ ထင်တယ်ပေါ့။ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရပေမဲ့ အမှန်တရားကို လက်ခံ လိုက်ရသလို ဖြေသိမ့်နေရတဲ့ အချိန်အခါပေါ့လေ။

ဟိုအရင်ကတော့ သူ့ဘက်က ဆက်သွယ်လာတဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်စာ ဖုန်းကတ်ကို အသုံးပြုပြီး အလွမ်းခပ်များများ၊ အလုပ်အကြောင်းတချို့တစ်ဝက် ဂရုစိုက်ဖို့မှာကြားမှုတွေနဲ့ ရောစပ်ပြီး ဆယ့်ငါးရက် တစ်ကြိမ်လောက် ပြောဖြစ် ကြတယ်။ ဖုန်းပြောပြီး တစ်ပတ်ကျော်တဲ့အထိ ကျွန်တော်က အားဆေးထိုးပြီး ခါစလူလို တက်တက်ကြွကြွနဲ့ အလွမ်းဒဏ်ကို တွန်းလှန်နိုင်တယ်။ ဆယ်ရက် ကျော်လာရင်တော့ သူ့ဆီက ဖုန်းသံကို ပြန်မျှော်နေရတဲ့ သံသရာဝဲထဲ ကူးခပ် ရပြန်ပေါ့။

ပြည်ပဖုန်းခေါ်ဆိုမှု လုပ်နိုင်ဖို့ အင်အားမရှိတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စာရွက်ပေါ်မှာ လွမ်းတဲ့အကြောင်းတွေ စာစီတယ်။ မြန်မြန်ရောက်စေချင်လို့ ကိုယ့်မြို့နယ်ရဲ့ စာတိုက်ပုံးမှာတောင် မထည့်ဘဲ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီး အထိ သွားပြီး စာပို့တယ်။ အဲဒီလိုဆက်သွယ်မှုနဲ့ ငါးနှစ်စာ အလွမ်းသက္ကရာဇ်တွေထဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ စိတ်မလျော့ကြေးနော်လို့ အချင်းချင်း သတိပေးရင်း ဟိုးအဝေးက လက်ကို စိတ်မှန်းနဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ခဲ့ကြတာပေါ့လေ။

အခုတော့ သူလည်း ဖုန်းမဆက်တာ ငါးလလောက် ရှိလာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်လျော့လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စပ်တူ ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တာ။ ရှိသမျှမှန်ဖိုးလေးတွေရယ် မိဘနဲ့ အစ်မတွေဆီက လက်ဖြန့်တောင်းလို့ ရသမျှကိုစုပြီး ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရင်းပြင်ဆင် နေတဲ့ အချိန်ရောက်မှ သူ့ဆီက ဖုန်းဆက်သွယ်လာတော့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမဘက်ကို ငေးမောရင်း အတွေးတွေ လွင့်ဝဲရင်း ဖုန်းသံမြည်လာချိန်ကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကိုးနာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီးချိန် မှာ ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုထွက်လာပြီး ဆိုင်ရှင်အစ်မ ကိုင်လိုက်တယ်။ ငါ့ဖုန်းများ လားမသိဘူးလို့ တွေးနေချိန်မှာပဲ ဆိုင်ရှင်အစ်မက ဖုန်းခွက်ကလေးကို ဘေး အသာချပြီး လမ်းမကို ကူးလာဖို့ပြင်တယ်။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းထပြီး ခြံထဲက ထွက်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ဖုန်းလားအစ်မ”

ကျွန်တော်လည်း မေးရင်းနဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။

“အေး...အေး ဟုတ်တယ်။ အစ်မလည်း အခုလာပြောမလို့”

ကျွန်တော်လမ်းဖြတ်ကူးလာတာမြင်တော့ ဆိုင်ရှင်အစ်မက ဖုန်းပြန်
ကောက်ကိုင်ပြီး လာပြီလာပြီနော်လို့ တစ်ဖက်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
လက်ထဲကဖုန်းခွက်ကို ပြန်မချတော့ဘဲ ကျွန်တော်ရောက်လာတာကို စောင့်ပြီး
လက်ထဲထည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကော်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့
ဆိုင်ရှင်အစ်မက ဆိုင်ထဲဝင်သွားပေးတယ်။

ဖုန်းသံမကြားရတာကြာတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ ပင့်သက်
တစ်ချက်ရှိက်သွင်းပြီး ဟယ်လိုလို့ ထူးလိုက်တယ်။

“ဟယ်လို မောင်လား”

ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်မယ့် မိုးရဲ့ခပ်အောအောအသံလေးကို ကြား
လိုက်ရတော့ ဟိုအရင်လိုပဲ အလွမ်းတွေက ချက်ချင်း ပြန်အုံကြွလာတယ်။
တည်ရှိခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မပျက်စီးစေချင်လို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့
နှစ်ကာလတွေကို နှမြောစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရင်လို အချစ်စိတ်တွေ အလွယ်
တကူ ပြန်ဝင်လာတယ်။ သူ့အသံကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ အလည်အပတ်ခရီးထွက်
ပြီးပြန်လာသူလိုမျိုး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မစိမ်းခဲ့ဖူးသလိုမျိုး လေသံနဲ့ပြောနေတာ။
ကိုယ့်မှာတော့ ပစ်ထားခဲ့တဲ့ရက်တွေအတွက် ထိန်းထားတဲ့ကြားက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့
ဖြေဖြစ်သွားတယ်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မစိမ်းကားရယ်”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ မိုးမှာ အခက်အခဲတချို့ရှိလို့ပါ”

အခက်အခဲတချို့ရှိလို့ပါဆိုတဲ့ စကားလုံး လေပြည်တစ်ဝှေ့နဲ့တင်
ကြိုးစားပမ်းစား တည်ဆောက်ထားသမျှ မာနသဲအိမ်လေးက ပြိုကျသွားပြီ။

“အင်းပါ စတာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တခြားဟာတွေ မိုး နောက်မှ ပြောတော့မယ်၊ အခု အရေးကြီးတာ
ပြောမယ်”

“ဘာလဲ ပြန်လာတော့မှာလား”

“ပြန်လာပြီး အဲဒီမှာဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ ပြန်လာတာထက် ပိုကောင်း
တဲ့ အစီအစဉ်ကိုပြောမှာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ပိုကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ဆိုပြောလေ”

“မောင် သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးဖြေနော်၊ မောင် မိုးဆီကိုလိုက်လာမလား”

မိုး မေးတဲ့မေးခွန်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ သူ့ဆီ လိုက်လာမလား

ပင်လယ်ဆီသို့

တဲ့လေ။ မေးခွန်းကရိုးရှင်းပေမဲ့ အဲဒီမေးခွန်းကြားတော့ ကျွန်တော် တဒင်္ဂ သတိလက်လွှတ်ဖြစ်သွားတယ်။ အိပ်နေရာကနိုးပြီး မင်းထိပေါက်တယ်လို့ လာပြောခံရသူလို ကျွန်တော် ခဏတော့ အူလည်လည်ဖြစ်သွားရတယ်။ မထင် ထားတဲ့ စကားကြောင့် အံ့သြမှုရယ်၊ ဒါဆိုပြန်ဆုံရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ရောစပ်သောက်လိုက်ရသူလိုမျိုးပါပဲ။

“ဟာ...လိုက်လို့ရရင် လိုက်လာမှာလေ၊ မိုးနဲ့ပြန်ဆုံဖို့ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတာပဲကို”

“သိပါတယ်၊ အခုက သေချာအောင် မေးတာလေ၊ လိုက်လာမယ် ဆိုရင် လာလို့ရတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ရထားလို့၊”

“ဘာလုပ်ရမလဲပြောပေး၊ လုပ်မယ်၊ ပြန်ဆုံချင်လှပြီ”

ကျွန်တော်ဟာ ပြန်ဆုံချင်လှပြီဆိုတဲ့ စကားကို နှလုံးသားအတွင်း ထဲကလာတဲ့ လေးနက်မှုမျိုးနဲ့ အလိုလို ပြောလိုက်မိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းက အထိ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လျှောက်လှမ်းနေပြီဆိုတဲ့ အပေါ်ယံ ယုံကြည်မှုဟာ အခုကွယ်ပျောက်သွားပြီး နဂိုဘဝ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အလွမ်းထဲ တဝဲလည် လည်နဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ မျှော်နေခဲ့ရတဲ့ သံသရာဟောင်းထဲ ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ သူပြောတဲ့အစီအစဉ်ကို သေချာနားထောင်တယ်။ သူပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို စာရွက်ထဲ ချရေးမှတ်လိုက်တယ်။ သူဖုန်းချပြီးသွားတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဟာ အိပ်မက်မက်နေသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ပစ္စုပ္ပန်အခြေနေကနေ အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ အိပ်မက်ကနေ အနာဂတ်ဖြစ်လာတော့မှာလားဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မဝေခွဲနိုင်သေးတာ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၃)

ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော်ကနေစပြီး ပြီးခဲ့တဲ့လတွေ အထိ မိုး နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ တောက်လျှောက်တွေးခဲ့ဖူး၊ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ခဲ့လို့ နောက်ဆုံးမှာ စိတ်ကိုလျှော့ချထားလိုက်ရတယ်။ သူမပါတော့မယ့် အနာဂတ်ကို နာနာကျင်ကျင် ပုံဖော်နေမိတဲ့ အချိန်ရောက်မှ သူ့ဆီ လိုက်လာမလားတဲ့လေ။

စိတ်ထဲမှာ အနည်ထိုင်စပြုနေတဲ့ အလွမ်းဒဏ်က ပြန်လှုပ်ခတ်လာတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်ဟာ ပြန်အသက်ဝင်လာတယ်။ နှစ်ရှည်လများ မက်မောတွယ်တာစိတ်ဟာ ခေါင်းပြန်ထောင်လာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စဉ်းစားချိန်တောင် မယူဘဲ လိုက်လို့ရရင် လိုက်ခဲ့မှာပေါ့လို့ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်တာပါ။ ဘာကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ လိုက်လာမှာပေါ့လို့ လွတ်ခနဲ ဖြေမိသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်က လိုက်သွားချင်လွန်းလို့ နည်းလမ်းရှာနေတာ နည်းပေါင်းကို စုံနေပြီးပြီမို့လို့ပဲ။

သူ့ဆီလိုက်ဖို့ နည်းလမ်းက မရှိသလောက်ကို ရှားနေခဲ့တာပါ။ လကမ္ဘာပေါ် လူရောက်ပြီးတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော်က ချစ်သူဆီကို လိုက်သွားဖို့ နည်းလမ်း မရှိသလောက် ရှားတယ်လို့ ဆိုရတာ

နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနိုင်မှန်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မိုး ရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံက ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံပါ။ ဒီအာရှတိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပါပဲ။ အာရှတစ်တိုက်တည်းမှာ အတူတူရှိနေလျက်နဲ့ မဆုံနိုင်ခဲ့တာက ငွေကြေးကိစ္စကြောင့် အထိုက်အလျောက်ပါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကြောင့် ပိုအဓိကကျတာပါ။

ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံလို့သာ ကျွန်တော်က အလွယ်ခေါ်ပေမဲ့ တကယ်က နိုင်ငံအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ထောက်ခံပေးထားတဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများကြီး မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အငြိအငြင် မခံချင်ကြလို့ပါပဲ။ ထိုင်ဝမ်က ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပါပဲ။ စာထဲဖတ်ဖူးသလောက်ဆို တရုတ်ပြည်ကနေ ချန်ကေရှိတ်နဲ့အဖွဲ့က ခွဲထွက်ပြီး ဖော်မိုဆာဆိုတဲ့ ကျွန်းကလေးကို ကူးလာကြတယ်။ နောက်တော့လည်း ဌာနေ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ပေါင်းစည်းပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားရပ်တည်ရင်း ထိုင်ဝမ်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးလာတယ်။

နှစ်ထောင်ခုနစ် ကျော်လာတဲ့ အခုချိန်မှာဆို ထိုင်ဝမ်ဟာ ဂျပန်၊ တောင်ကိုရီးယားနဲ့တန်းတူ အာရှကျားအဆင့်ထဲတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒီလို ဖွံ့ဖြိုးလာတော့ တရုတ်က ပြန်လိုချင်လာတယ်။ ဒီတော့ ထိုင်ဝမ်ဟာ တရုတ်နိုင်ငံပိုင် နယ်မြေအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ကြေညာတယ်။ ထိုင်ဝမ်ကလည်း လက်မခံဘူး။ ဒီလို လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေခဲ့တာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါက ကျွန်တော်သိသလောက် အခြေအနေပေါ့လေ။

သူတို့ နှစ်နိုင်ငံ မတည့်တဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလွမ်းဇာတ်ကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်စေတော့တာပဲ။ တရုတ်နိုင်ငံက ထိုင်ဝမ်ဟာ သူ့နိုင်ငံရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့ ကြေညာထားတာဆိုတော့ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အငြိအငြင် မခံချင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ထိုင်ဝမ်သံရုံးမရှိတာ မဆန်းဘူးပေါ့လေ။ သံရုံးမရှိတော့ ဗီဇာလည်း လျှောက်လို့ မရဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒီဘက်က လူက ငုတ်တုတ်ထိုင် လွမ်းနေရတော့တာ။

ဒီအတိုင်း လက်လျှော့ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လို နည်းလမ်းနဲ့ သွားရမလဲဆိုပြီး လိုက်စုံစမ်းကြည့်သေးတယ်။ နည်းလမ်းသုံးမျိုး တွေ့ပေမဲ့ တစ်ခုမှ ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်မပြေဘူး။ မိဘဆွေမျိုးတွေ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံသားဖြစ်ရင် ခေါ်လို့ရတယ်။ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဒါက ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာပြည်မှာ သူတို့ချိတ်ဆက်ထားတဲ့

တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ နှစ်နဲ့ချီ ကျောင်းတက်ပြီး စာမေးပွဲအဆင့်ဆင့် ဖြေလို့ အောင်ရင် ကျောင်းသားအဖြစ် သွားလို့ရတယ်။ ကိစ္စကွစ စာတွေကို နှစ်ပေါင်း များစွာ အခြေခံအတန်းကနေ စတက်ရမှာ။ စာမေးပွဲတွေဖြေရမှာ။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။

နောက်တစ်နည်းက ဟိုနိုင်ငံ မှတ်ပုံတင်ကိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ဟန်ဆောင်အတူ လက်ထပ်ပြီး သွားတဲ့နည်းပေါ့။ ဒီနည်းက ပိုပြီးဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း ဆိုပေမဲ့ အဲဒါက ဈေးမနည်းဘူး။ ဟိုနိုင်ငံသူ တောင်းဆိုတဲ့ ငွေပမာဏနဲ့ လုပ်ရတာ။ အတူ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက တကယ့်လင်မယားတွေလို အတူနေရတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်စာချုပ်တော့ အတည်တကျ လုပ်ရတယ်။ ဟိုနိုင်ငံရောက်ပြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေရတာမျိုးပေါ့လေ။ ဒါဆို နေထိုင်ခွင့် ကတ်ပြား ရလာတယ်။ ခေတ္တနေထိုင်ခွင့် အဆင့်ကနေ နိုင်ငံသားအဆင့် ရောက်သွားပြီးရင်တော့ ပြန်ကွာရှင်းပေးရတယ်။ ငွေကုန်ကြေးကျ အင်မတန် များလွန်းတဲ့ နည်းလမ်းပါ။

တခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူလက်ထပ်ပြီး သွားတဲ့နည်းက ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေအရှိဆုံး နည်းလမ်းဆိုပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့တာက အဲဒီလောက် ငွေကြေးပမာဏ မတတ်နိုင်လို့ပါ။ မိုးကလည်း ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်လာပြီး လက်ထပ်ရဲလောက်အောင် သတ္တိရှိပုံ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း တင့်တင့်တယ်တယ် ဘဝရောက်မှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ ကျွန်တော့်မာနက တင်းခံထားတယ်။ သူနဲ့လက်ထပ်လိုက်ပြီး လိုက်သွားဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မတောင်းဆိုမယ့် နည်းလမ်းပါ။ ဒီတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ မှန်ပျူပျူတောင် မမြင်ရဘဲ အဝေးကြီး ဝေးနေခဲ့ရတာပေါ့လေ။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် နည်းလမ်းတွေက တစ်ခုမှ အဆင်မပြေ စေဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခု ဖုန်းဆက်လာတော့ သွားလို့ရတဲ့နည်းလမ်းရှိရင် လိုက်လာမှာပေါ့လို့ ပြန်ဖြေဖြစ်တာ။ ဒါနဲ့ပဲ အေးဂျင့်တစ်ခုရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို လိုက်မှတ်ခိုင်းရင်း ဆက်သွယ်လိုက်ဆိုပြီး လမ်းကြောင်း ချပေးတော် မူတယ်။ နောက်ရက် ဖုန်းပြန်ဆက်တဲ့အခါ အခြေအနေ ပြန်ပြောနေချိန်ပြီး ဖုန်းချသွားတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထား နေမိတုန်းပဲ။

သူမသိဘဲ တိတ်တခိုး ချစ်ခဲ့ရတာကနေ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ တစ်နှစ်တာ အတူရှိခဲ့ကြပြီး ဝေးခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေကို ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုစာလောက် စိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့ အခု အပျော်လွန်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲတောင် ချက်ချင်း မတွေးနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဖုန်းနံပါတ် မှတ်ထားတဲ့ စာရွက် အပိုင်းလေးကို လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

မိသားစုကိုလည်း ထုတ်မပြောဖြစ်သေးဘဲ ကျွန်တော်ဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး တည်ငြိမ်သွားတဲ့အထိ အချိန်ယူလိုက်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ်ခုခု၊ ဝေခွဲရခက်တာတစ်ခုခု ဖြေရှင်းစရာ ရှုပ်ထွေးနေတာတို့အခါ အခုလိုပဲ အချိန်ယူပြီး စိတ်တည်ငြိမ်ပြီးမှ ဖြေရှင်းလေ့ရှိတာဆိုတော့ နာရီဝက်လောက် ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားနေမိတာ။ လိုက်သွားမလား။ မလိုက်ဘဲနေမလားလို့ တွေးလိုက်တိုင်း အဖြေက ရှိနေပြီးသားပါ။ သွားမှာပေါ့လို့ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေတယ်။ သွားချင်စိတ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်လွန်းလို့ လျှံတောင်ကျနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ မိသားစုထဲက ဘယ်သူ့ကို စပြောသင့်သလဲ၊ လိုအပ်မယ့် ငွေကြေး ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ အခု လုပ်လက်စ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲတွေပါ စဉ်းစားနေတာ။ အလွယ်တကူ ထသွားလို့ မရတဲ့ခရီးဆိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေက မနည်းဘူးမှန်းတော့သိတယ်။ အဓိက ပြဿနာက ငွေကြေးပဲ။ ဒီလောက်ခက်တဲ့ နိုင်ငံကိုသွားဖို့ဆိုတာ တော်ရုံအေးဂျင့်ခန့် မရမှန်းသိတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုအခြေအနေလည်း သိနေတော့ အဲဒီပြဿနာက အဓိက အတားအဆီးဖြစ်လာမှာ ကြိုသိနေပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ အစ်မကြီးကို အရင် ရှင်းပြလိုက်တယ်။ သူ့သဘောထားကတော့ အေးဂျင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမြန်းကြည့်ပေါ့တဲ့။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့တဲ့။ အင်းပေါ့လေ ဖြစ်နိုင်ခြေ ဘာရှိမလဲဆိုတာတော့ မေးမြန်းရမှာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ မိုး ပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။ အချိတ်အဆက် ရတာနဲ့ ပေးထားတဲ့လိပ်စာအတိုင်း အေးဂျင့်ဆီ သွားတွေ့ကြတယ်။ စကားပြောဆိုကြည့်တော့ အေးဂျင့်ခက ထင်တဲ့အတိုင်း မနည်းဘူး။

“ဝန်ဆောင်ခက အပြီးအစီး သိန်းလေးဆယ်ပါ။ မြန်မာပြည်က ထွက်တာကနေ ထိုင်ဝမ်ရောက်တဲ့အထိ စားစရိတ်၊ နေစရိတ် လေယာဉ် လက်မှတ်ခ အပါအဝင်ပေါ့၊ တခြား ဘာမှကုန်စရာ ထပ်မရှိဘူး၊ အပြီးအစီးပဲ”

အေးဂျင့်ဖြစ်သူ ပြောလိုက်တဲ့ သိန်းလေးဆယ်ဆိုတဲ့ ငွေပမာဏက နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်။ ဂျပန်သွားရင် လေးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ်လောက်

ယူတဲ့ အချိန်မှာ ဒီပမာဏဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အိပ်မက်တစ်ခု ပျက်သွားဖို့ လုံလောက်တဲ့ ပမာဏပါပဲ။ ခက်ခဲမယ်ဆိုတာကို ကြုံတွေ့ထားတာတောင် မောတက်လာတဲ့ စိတ်ဇောကို မဖြေသိမ့်နိုင်ဘူး။

အစ်မနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပေမဲ့ သူ ဆက်ရှင်းပြတာတော့ ပြီးအောင် နားထောင်လိုက်ပါတယ်။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ပို့ပေးတာက ဟိုနိုင်ငံရောက်တဲ့အထိ ပို့ပေးတာနော်၊ ဟိုရောက်ပြီး နေထိုင်စားသောက်တာတွေ၊ အလုပ်အကိုင်တွေက ကိုယ့်ဘာသာ အချိတ်အဆက်နဲ့ စီစဉ်ရမှာနော်၊ အခုယူတဲ့ အေးဂျင့်ခထမ့်မှာ ထိုင်ဝမ်ဗီဇာယူပေးမယ်၊ ထိုင်ဝမ်ထိ ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒါပဲ ပါတာ”

“ရတယ် ဦး၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးရှိတယ်၊ သူ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စီစဉ်ထားပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“နောက်ပြီး ဗီဇာသက်တမ်းက တစ်လပဲ ရတာနော်၊ ပြောချင်တာက တစ်လထိ တရားဝင် နေခွင့်ရှိတယ်၊ တစ်လကျော်သွားရင် ‘အို’ လို့ခေါ်တဲ့ အိုဗာစတေး ဖြစ်သွားမှာ၊ ခိုးနေရတာမျိုးပေါ့၊ ဂျပန်မှာ တစ်လကျော်နေပြီး ပြန်လာတဲ့တစ်ယောက်က အဲဒီလို ကြုံပြောထားလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာရစ်နေလို့ အခုလို အထပ်ထပ် ရှင်းပြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ အဲဒါလည်း ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ပြောပြထားတယ်၊ ဟိုဘက်မှာက နေတတ်ရင် အေးဆေးပဲလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ထိုင်ဝမ်က တခြားနိုင်ငံတွေလို မတင်းကြပ်ဘူး၊ အလကားနေ လိုက်မစစ်ဘူး၊ နေလို့ကောင်းတယ်၊ ကိုထက်ပိုက ဟိုမှာ ကောင်မလေးပါ ရှိနေတာဆိုတော့ အများကြီး အဆင်ပြေမှာပါ၊ စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး”

အေးဂျင့်နာမည်က ဦးသိန်းဝင်းတဲ့။ အလုပ်ကိစ္စ ပြောရဆိုရတာ တော်တော် အဆင်ပြေပါတယ်။ အေးဂျင့်ခ သိန်းလေးဆယ်ဆိုတာ လေယာဉ် လက်မှတ်ခန့် နေထိုင်စားသောက်စရိတ် အပြီးအစီးဆိုပြီး ရှင်းပြတယ်။ ထိုင်ဝမ် လိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် စာရင်းပေးပြီး အေးဂျင့်ခကို နှစ်ပတ်အတွင်း လာပေးထားရမယ်တဲ့။

“တကယ်လို့ လိုက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် အေးဂျင့်ခကို နှစ်ပတ်အတွင်း ပေးရပါမယ်။ ထိုင်ဝမ်က တော်ရုံသွားဖို့ မလွယ်တာမို့လို့ ကျွန်တော်က တစ်ခါ လွှတ်ရင် လူနည်းနည်းပဲ လွှတ်လို့ရတာ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခေါက်မှာ လူပြည့်

ပင်လယ်ဆီသို့

သွားရင် နောက်တစ်ခေါက် စီစဉ်တဲ့အခါမှ လိုက်လို့ရမယ်နော်”

“ဪ... ဒါဆို ပုံမှန်ပို့ပေးနေတဲ့ သဘောပေါ့၊ တကယ်လို့ အခုတစ်ခေါက်မမီရင် နောက်တစ်ခေါက် အလှည့်က ဘယ်လောက်လောက် ကြာနိုင်မလဲခင်ဗျ”

“တစ်ခေါက်နဲ့ တစ်ခေါက်ရဲ့ ကြားမှာ ကြာချိန်က အတိအကျ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်တဲ့နည်းအရဆိုရင် လုပ်ရကိုင်ရ ကျပ်တဲ့အခါတွေ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ လူဝင်မှုဥပဒေ အပြောင်းအလဲတွေပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ရတာ။ အတိအကျတော့ ပြောလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာက ပတ်စပို့စာအုပ်လည်း မရှိသေးလို့ ၊ ဒီတစ်ခေါက်ကို ဗိုပါမလား မပြောနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ချင့်ချိန်တွက်ချက်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် ပြောရင် အတင်းလုပ်စေချင်တယ် ထင်နေပါဦးမယ်။ တကယ်လို့ လုပ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ပတ်စပို့စာအုပ် အမြန်ရဖို့ပါ ကျွန်တော် ချိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်။ စာအုပ်က တစ်ပတ်အတွင်း လုပ်လို့ရပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကုန်ကျတာပေါ့လေ”

ဦးသိန်းဝင်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြပေးတဲ့အခါမှာ အရာရာက ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်မှန်း မြင်သာလာပြီ။ အရေးကြီးဆုံးက ငွေကြေးပဲ။ လုံလောက်မယ့် ငွေကြေးသာရှိနေရင် မိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝေးကွာမှုကို ဆွဲစေ့လိုက်နိုင်ပြီပဲ။ အဲဒီလိုတွေးမိတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပိုပြီး မရိုးမရွှံဖြစ်ရပြန်တယ်။ အိမ်ပြန်လမ်းမှာလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ တွေးနေမိတယ်။ အဲဒီညဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တော်တော် စဉ်းစားခဲ့ရတဲ့ ပထမဆုံးညဖြစ်ခဲ့တယ်။ လက်ထဲမှာ လေးဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ရှိမှ ဒီခရီးစဉ်ကို စိတ်ကူးယဉ်နိုင်မှာမို့လို့ သိပ်ကိုခက်ခဲမှန်းလည်း သိပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်သူကို လွမ်းရင်းနေလာခဲ့တာ အလုပ်ပိတ်ပုလင်း တစ်လုံးထဲက သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေခဲ့ရပြီးပြီ။ အခုက ပုလင်းအဖုံး ဖွင့်လိုက်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ လည်ပင်းကျဉ်းအဝက တိုးထွက်ဖို့ ခွန်အားလိုနေသေးတယ်။ တကယ်လို့များ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပုလင်းအဖုံးကို ပြန်ပိတ် အလွမ်းတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပြီး ဘဝပင်လယ်ထဲမှာပဲ ဆက်မျောရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ တစ်နေ့နေ့မှာ မိုးမဟုတ်တဲ့ တခြားလက်တစ်စုံနဲ့ ဆယ်ယူသူ မတွေ့မချင်းပေါ့လေ။

အဲဒီလို တစ်ဆုံးတွေးမိတော့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံက စစ်ခနဲ အောင့်တယ်။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်ကတည်းက ရင်ဘတ်ထဲမှာ တွဲခိုခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကိုယ်တိုင်ခွာချဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို ခက်ခဲတဲ့အခြေအနေပါပဲ။ အလွမ်းတွေနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရ သမျှဟာ ဒီလိုပဲ အဆုံးသတ်ရဖို့လား တွေးမိတော့ လူက အသက်ရှူမဝချင်တော့ဘူး။ ဘာလုပ်ချင်လဲ သိလျက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိ ဖြစ်နေရတော့ ကျွန်တော်ဟာ သက်ပြင်းတွေချရင်း နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မိသားစုတွေဟာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို အကုန်သိနေကြပြီ။ ဘယ်သူ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြပါတယ်။ အစ်မကြီးက သူ အဝီဝယ်ထားတဲ့ မြို့စွန်ကခြံလေး ပေါင်ပေးမယ်တဲ့။ အစ်မလတ်က သူ့ဆွဲကြိုးနဲ့လက်စွပ်လေး ချွတ်ရောင်းပေးမယ်ဆိုတော့ တော်တော်တော့ နီးစပ်လာတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ နောက်ထပ် လိုသေးတဲ့ ပမာဏကို ထပ်ရှာနိုင်ရင် သွားတဲ့။ မရှာနိုင်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဆုံးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပျော်ရတော့မလိုလို၊ လမ်းပျောက်တော့မလိုလို ဖြစ်နေရတော့တယ်။

နောက်ရက်မှာ ချစ်လှစွာသော မိုးက ဖုန်းဆက်လာတော့ အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“မိုး... လိုလိုမည်မည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောပြထားတယ်။ အဲဒါ သူက လိုအပ်ရင် သူ တချို့စိုက်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါဆို အဆင်ပြေနိုင်လား”

“သိပ်ပြေတာပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်ဆပ်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား...”

“ဒါပေါ့... ဒါဆို ဘယ်လောက်စုနိုင်မလဲ တွက်ထားပေးလေ၊ မိုးရဲ့မိတ်ဆွေကို ပြန်ပြောပြလို့ရအောင်...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရသလောက်တော့ စုလိုက်မယ်နော်၊ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးမှ အကူအညီ ယူတာပေါ့”

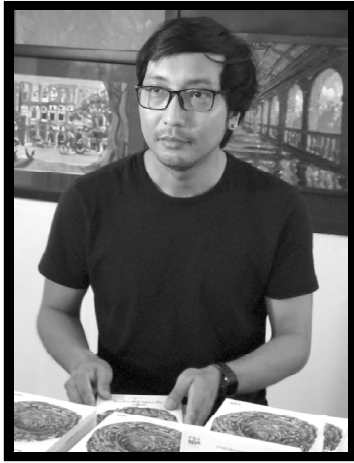
ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် တံခါးပေါက်တွေပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ လမ်းပျောက်တော့မယ် ထင်ပြီးမှ လျှောက်စရာ ပြန်ပေါ်လာတာ တော်ပါသေးရဲ့လို့ တွေးမိတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် စိတ်လုံခြုံသွားသလို ခံစားနေမိတယ်။ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပျော်နေမိခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာ ငါတို့

ပင်လယ်ဆီသို့

တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးသာ ထပ်ခါတလဲလဲ ဝင်နေလေရဲ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်းရက်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ရောလူရော မောပန်းရတဲ့ နေ့တွေချည်းပါပဲ။ ခရီးအတွက် လိုအပ်မှာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြင်ဆင်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖွင့်ပွဲလုပ် ခဲ့တယ်။ ညဘက်ဆို ဆိုင်မှာအိပ်ရင်း နေ့လယ်အားချိန်လေးတွေ အိမ်ပြန်ရင်း လိုအပ်တာတွေလုပ်ရတယ်။ ဆိုင်အတွက် တက်ကြွနေရှာတဲ့ စံလင်းကို ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားရတော့မယ့်အကြောင်း ထုတ်မပြောရက်ဘူးဖြစ်နေ ခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ထွက်ရတော့မယ့်ရက် နီးကပ်လာတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် ဟာ မတတ်သာဘဲ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ထုတ်ပြောပြလိုက်ရတော့တယ်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

သန်လျင်မြို့နေ ဖခင် ဦးစိုးလင်းနှင့် မိခင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်းတို့မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း ခုနစ်ဦး အနက် ဆဋ္ဌမမြောက် သားဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်ရောက်နေရင်း တတိယနှစ်တွင် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်သည်။ အားလပ်ချိန်နှင့် အင်တာနက်အလွယ်တကူရရှိသည့် နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှစ၍ **မြစ်ကျိုးအင်း** ဟု အမည်ပေးထားသော Blog တစ်ခု စတင်ဖန်တီးရာမှ စာရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။ ရသဝတ္ထုတိုများရေးသားခြင်းကို အားသန်သူဖြစ်၍ Blog ပေါ်တွင် ဝတ္ထုတိုများတင်ဆက်ပေးရာမှ ဘလော့ဂ်ဂါဘဝသို့ ရောက်ရှိသည်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး ရသဘလော့ဂ်အကယ်ဒမီဆု ရရှိသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း၏ ဘလော့ဂ်ဂါဒိုင်ဂျက်အခန်းကဏ္ဍအတွက် **ကမ္ဘာပျက်ခြင်း**ဝတ္ထုတိုဖြင့် ပုံနှိပ်စာပေလောကသို့ ရောက်ရှိသည်။ Blog အမည်ကိုသာ ကလောင်အမည်အဖြစ် ဆက်လက်သုံးစွဲခဲ့ရာမှ စာရေးဆရာ**မြစ်ကျိုးအင်း**ဟု အမည်တွင်သွားတော့သည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းတွင် **အင့်.စိတ်** ဝတ္ထုတိုစတင်ဖော်ပြခံရပြီးနောက် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံမှန်ရေးသားသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ်အတွက် ရွှေအမြုတေဝတ္ထုရှည် စာပေဆုကို **ကြိတ်များ** ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာတွင် **မျှော်လင့်ခြင်းကို များတဲ့ညနေ** ရသဝတ္ထုတိုစုစာအုပ်ကို ပထမဆုံးထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၈ ခုနှစ်အတွက် **အမျိုးသားစာပေဆု ဝတ္ထုတိုဆု** ရရှိခဲ့သည်။

လက်ရှိတွင် မွေးရပ်မြေ သန်လျင်မြို့တွင်နေထိုင်ရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ရှိချိန်များ၌ စာရေးသားလျက်ရှိသည်။

